

POSTANOWIENIE

Dnia 24 września 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Roman Sądaj

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.
po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 24 września 2014 r.,
sprawy **P. N.**
skazanego z art. 280 § 1 k.k. i in.
z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę,
od wyroku Sądu Okręgowego w R.
z dnia 30 stycznia 2014 r., zmieniającego wyrok Sądu Rejonowego w R.
z dnia 28 maja 2013 r.,

postanowił

- 1) oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;
- 2) zwolnić skazanego od kosztów sądowych postępowania kasacyjnego;
- 3) zasądzić od Skarbu Państwa na rzecz adw. G. B. – Kancelaria Adwokacka w R. kwotę 442,80 zł (czterysta czterdzieści dwa i 80/100), zawierającą 23 % VAT, tytułem zwrotu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu za sporządzenie i wniesienie kasacji.

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Rejonowego w R. z dnia 28 maja 2013r., P. N. skazany został za czyny:

- z art. 204 § 2 k.k. na karę 10 miesięcy pozbawienia wolności, karę 15 stawek dziennych grzywny po 30 zł każda, wymierzono mu środek karny przepadku korzyści majątkowej;
- z art. 280 § 1 k.k. na karę 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności, karę 30 stawek dziennych grzywny po 30 zł każda, orzeczono obowiązek naprawienia szkody;
- z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 282 k.k. w zb. z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 204 § 2 k.k. w zb. z art. 275 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. na karę roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz karę 20 stawek dziennych grzywny po 30 zł każda;
- z art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności, orzeczono przepadek dowodu rzeczowego;
- z art. 204 § 2 k.k. na karę 10 miesięcy pozbawienia wolności, karę 15 stawek dziennych grzywny po 30 zł każda, wymierzono mu środek karny przepadku korzyści majątkowej;
- z art. 204 § 2 k.k. na karę 10 miesięcy pozbawienia wolności, karę 15 stawek dziennych grzywny po 30 zł każda, wymierzono mu środek karny przepadku korzyści majątkowej;
- z art. 204 § 2 k.k. na karę 10 miesięcy pozbawienia wolności, karę 15 stawek dziennych grzywny po 30 zł każda, wymierzono mu środek karny przepadku korzyści majątkowej.

P. N. wymierzono kary łączne 4 lat pozbawienia wolności i 80 stawek dziennych grzywny po 30 zł każda. Ponadto na poczet kar zaliczono mu okres tymczasowego aresztowania oraz orzeczono o kosztach postępowania.

Apelację od tego wyroku, na niekorzyść skazanego, wywiódł Prokurator, zaskarżając to orzeczenie w części skazującej za czyny z art. 204 § 2 k.k. oraz art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii. W jego ocenie błędnie dokonano przypisania czynów z art. 204 § 2 k.k. jako odrębnych przestępstw w sytuacji, gdy stanowiły one ciąg przestępstw z art. 91 § 1 k.k. Ponadto zakwestionowano również podstawę prawną przepadku niektórych dowodów rzeczowych odnośnie czynu z art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii. Prokurator wniósł o uchylenie wyroku co do czynów z art. 204 § 2 k.k., uchylenie wymierzonych kar łącznych i orzeczenie w ich miejsce nowych kar łącznych obejmujących niekwestionowane przez Prokuratora skazania

w wymiarze 3 lat pozbawienia wolności i 40 stawek dziennych po 30 zł każda. Autor tej apelacji wniósł również o zmianę zaskarżonego wyroku w zakresie podstawy prawnej przepadku poszczególnych dowodów rzeczowych za czyn z art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii.

Apelację od wyroku Sądu pierwszej instancji wniósł także sam skazany, zaskarżając to orzeczenie w całości i stawiając zarzut błędu w ustaleniach faktycznych szeroko kontestując uznanie, że swoim zachowaniem wypełnił on znamiona czynów zabronionych z art. 280 § 1 k.k. oraz z 13 § 1 k.k. w zw. z art. 282 k.k. w zb. z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 204 § 2 k.k. w zb. z art. 275 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. W przypadku nie podzielenia jego argumentacji w tym zakresie, postawił on zarzut rażącej niewspółmierności kary. Skazany wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie go od popełnienia zarzucanych mu czynów, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania. W przypadku nieuwzględnienia zarzutu błędu w ustaleniach faktycznych, wniósł o zmianę wyroku poprzez wymierzenie mu kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania.

Po rozpoznaniu apelacji Sąd Okręgowy w R., wyrokiem z dnia 30 stycznia 2014r., zaskarżony wyrok zmienił w ten sposób, że: uchylił rozstrzygnięcia o skazaniu, wymierzonych karach i środkach karnych za czyny z art. 204 § 2 k.k. i w tym zakresie przekazał sprawę Sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania; rozwiązał orzeczenie o karach łącznych i w jej miejsce za czyny z art. 280 § 1 k.k., art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 282 k.k. w zb. z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 204 § 2 k.k. w zb. z art. 275 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k., z art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii wymierzył kary łączne 3 lat pozbawienia wolności oraz 40 stawek dziennych grzywny po 30 zł każda; zmienił podstawę prawną przepadku dowodów rzeczowych, zgodnie ze stanowiskiem prokuratora zawartym w jego apelacji; dokonał sprostowania oczywistej omyłki pisarskiej w opisie jednego z czynów; uchylił orzeczenie o kosztach sądowych. W pozostałym zakresie utrzymał zaskarżony wyrok w mocy oraz orzekł o kosztach obrońcy z urzędu.

Kasację od wyroku Sądu odwoławczego wniósł obrońca skazanego, zaskarżając ten wyrok w części utrzymującej w mocy wyrok Sądu pierwszej instancji i zarzucił mu rażące naruszenie prawa procesowego:

- art. 7 k.p.k. poprzez dokonanie oceny dowodów z zeznań świadka E. P. wbrew zasadom wyrażonym we wskazanym przepisie;

- art. 457 § 2 k.p.k. poprzez nierozważenie i nieustosunkowanie się przez Sąd Okręgowy do wszystkich zarzutów i wniosków apelacyjnych w uzasadnieniu wyroku, co miało istotny wpływ na treść wyroku;

- art. 300 k.p.k. poprzez brak pouczenia o przysługującym prawie wniesienia odpowiedzi na akt oskarżenia w toku postępowania przygotowawczego, a które to uchybienia miały istotny wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia.

Obrońca wniósł o uchylenie wyroku w zaskarżonej części i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu w R. do ponownego rozpoznania w postępowaniu apelacyjnym. Wniósł on również o zasądzenie na jego rzecz kosztów obrony z urzędu w postępowaniu kasacyjnym.

W odpowiedzi na kasację, prokurator Prokuratury Okręgowej w T., wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy rozważył, co następuje.

Kasacja (nieściśle nazwana skargą kasacyjną) obrońcy P. N., była bezzasadna w stopniu oczywistym, uzasadniającym jej oddalenie w trybie art. 535 § 3 k.p.k. Podzielić należy przy tym stanowisko prokuratora zawarte w jego odpowiedzi na ten nadzwyczajny środek zaskarżenia.

Na podstawie art. 536 k.p.k. Sąd Najwyższy rozpoznaje kasację w granicach zaskarżenia i podniesionych zarzutów, a w zakresie szerszym – tylko w wypadkach określonych w art. 435 k.p.k., art. 439 k.p.k. i art. 455 k.p.k. W niniejszej sprawie wyjątki wskazane w tym przepisie skutkujące przekroczeniem granic rozpoznania kasacji nie wystąpiły.

Na początku zauważyć wypada, że jedyny zarzut mający charakter *stricte* kasacyjny, a więc naruszenia art. 457 § 2 k.p.k. (prawidłowo winno być art. 457 § 3 k.p.k.) nie został przez skarżącego w żaden sposób skonkretyzowany. Nie sposób zarówno z jego treści jak i uzasadnienia kasacji ustalić, do jakich to zarzutów i wniosków apelacyjnych w swoim uzasadnieniu miałby nie odnieść się Sąd

odwoławczy. W tym stanie rzeczy stwierdzić można jedynie, że Sąd odwoławczy dokonał pełnej i prawidłowej kontroli instancyjnej, co znalazło odzwierciedlenie w wyczerpującym uzasadnieniu zaskarżonego wyroku. Dlatego też zarzut ten, mający charakter nader ogólnikowy, nie mógł zostać uwzględniony.

Pozostałe zarzuty skierowane zostały wprost przeciwko orzeczeniu Sądu *a quo*, wbrew treści art. 519 k.p.k. W toku postępowania odwoławczego autor kasacji doszukiwał się bowiem naruszenia przepisów właściwych co do zasady dla postępowania pierwszoinstancyjnego. W kasacji wprost zakwestionowane zostały ustalenia faktyczne, co pozostaje w oczywistej sprzeczności z treścią art. 523 § 1 k.p.k. Należy w tym miejscu przypomnieć, że postępowanie kasacyjne ma charakter nadzwyczajny i nie stanowi, jak chciałby to widzieć skarżący, kolejnej instancji odwoławczej, gdzie dochodzić by miało do ponownej kontroli wyroku Sądu pierwszej instancji.

Doszukując się naruszenia w sprawie art. 7 k.p.k., autor kasacji w zasadzie przedstawił jedynie własną ocenę materiału dowodowego, odmienną od tej dokonanej przez Sąd pierwszej instancji, a zaakceptowanej przez Sąd odwoławczy. Zdaniem skarżącego to nie zeznania pokrzywdzonej E. P. o przebiegu wydarzeń w dniu 29 marca 2011r. zasługiwały na przymiot wiarygodności, ale wyjaśnienia P. N. Teza ta w porównaniu z rozważaniami obydwu sądów, wręcz razi swoją ogólnikowością. Obrońca stwierdził jedynie, że w czasie składania przez pokrzywdzoną zawiadomienia o przestępstwie w dniu 31 marca 2011r., policjanci mieli być „świadkami domniemanych grózb”, a ich nieprzesłuchanie godzi w zasady „prawdy obiektywnej i bezpośredniości” (str.4 kasacji). Skarżący zupełnie pominął, że przedmiotem zarzutów z art. 280 § 1 k.k. oraz z 13 § 1 k.k. w zw. z art. 282 § 1 k.k. były zachowania skazanego w dniu 29 marca 2011r., kiedy to w mieszkaniu pokrzywdzonej nie było innych osób poza pokrzywdzoną, skazanym i nieustalonym „A.”, a nie jego ewentualne telefoniczne wypowiedzi z dnia 31 marca 2011r. Powołana zatem w kasacji okoliczność nie miała żadnego znaczenia dla oceny zeznań E. P., na co trafnie zwracał uwagę prokurator w pisemnej odpowiedzi (str. 5). Należy podkreślić, że stanowisko skarżącego pozostaje zupełnie nieprzekonujące w świetle treści uzasadnień wyroków Sądów obu instancji, które cechuje szczegółowość i rzeczowość, zarówno jeśli chodzi o ocenę materiału

dowodowego w pierwszej instancji, jak i kontrolę prawidłowości tej czynności w toku postępowania odwoławczego. W żadnej mierze nie było podstaw do formułowania zarzutu, że w sprawie doszło do naruszenia zasady swobodnej oceny dowodów określonej w art. 7 k.p.k. Skromna argumentacja obrońcy podważyć przyjętego przez Sądy obu instancji stanowiska nie mogła. Nie mogła tym bardziej, że na gruncie postępowania kasacyjnego wyrażane przez sądy oceny co do wiarygodności poszczególnych środków dowodowych w ogóle nie mieszczą się w kategorii „naruszeń prawa”, o których mowa w art. 523 § 1 k.p.k.

Za całkowicie chybiony należało również uznać ostatni zarzut kasacji – naruszenia art. 300 k.p.k. Sądząc po jego treści (przedmiotem uchybienia miał być brak pouczenia skazanego o możliwości wniesienia odpowiedzi na akt oskarżenia), autorowi kasacji zapewne chodziło o naruszenie art. 338 § 2 k.p.k., albowiem powołany w zarzucie przepis dotyczy postępowania przygotowawczego (przed przesłuchaniem w charakterze podejrzanego skazany stosowne pouczenie w trybie art. 300 k.p.k. podpisał). Autor kasacji nie tylko nie uprawdopodobnił, że do takiego naruszenia doszło, ale też nie wykazał jego rażącego charakteru oraz możliwości jego istotnego wpływu na treść orzeczenia, co jest wymogiem zasadności zarzutu kasacyjnego zgodnie z art. 523 § 1 k.p.k.

Biorąc pod uwagę powyższą argumentację Sąd Najwyższy przedmiotową kasację oddalił w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

Na podstawie art. 624 § 1 k.p.k., skazanego zwolniono od kosztów sądowych za postępowanie kasacyjne.

Na podstawie art. 29 ust. 1 ustawy z dnia 26 maja 1982r. Prawo o adwokaturze zasądzono od Skarbu Państwa na rzecz adw. G. B. – Kancelaria Adwokacka w R. kwotę 442,80 zł, zawierającą 23 % VAT, tytułem zwrotu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu, za sporządzenie i wniesienie kasacji.